

UCHWAŁA Nr XIX / 306 / 2007

Rady Miasta Rzeszowa

z dnia 30 października 2007 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy na terenie miasta Rzeszowa

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2001r. Nr 142 poz.1591 z późniejszymi zmianami)

Rada Miasta Rzeszowa uchwala, co następuje:

§ 1

Ulicy położonej na osiedlu Słocina, biegnącej od ulicy Powstańców Styczniowych w kierunku południowo-wschodnim, równoległe do ul. Karola Karpa, oznaczonej na załączniku graficznym do uchwały nadaje się nazwę „ul. Gen. Józefa Sowińskiego”.

§ 2

Wykonanie Uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Rzeszowa

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia

Wiceprzewodnicząca
Rady Miasta Rzeszowa

Marta Niewczas

UZASADNIENIE

Podjęcie uchwały wynika z konieczności przyporządkowania powstałym na tym terenie budynkom jednorodzinnych numerów administracyjnych, oraz uporządkowania istniejącej numeracji. Propozycja nazwy ulicy **Gen. Józefa Sowińskiego** została wysunięta przez Urząd Miasta Rzeszowa i zaakceptowana uchwałą Nr 2/2006 przez Radę Osiedla Nr XVI Rzeszów – Słocina z dnia 04 sierpnia 2006r. Pozytywną opinie w tej sprawie wyraziła również Komisja Porządku Publicznego i Współpracy z Samorządami Osiedlowymi Rady Miasta Rzeszowa – pismo z dnia 27 sierpnia 2007 znak: BRM.II.0063/5/PPWSO/14/2007.

Nazwa ulicy będzie wkomponowana w istniejące nazewnictwo związane z polskimi powstaniami.

Działki zajęte pod ul. Gen. Józefa Sowińskiego oznaczone w ewidencji gruntów i budynków numerami 2153/4, 2166/2, 2168/2, 2255 stanowią własność miasta oraz Skarbu Państwa.

BIOGRAFIA

Józef Sowiński (1777-1831), generał polski. Rodowity warszawianin, absolwent Korpusu Kadetów króla Stanisława Augusta Poniatowskiego. Po wybuchu powstania kościuszkowskiego służył m.in. w Wielkopolsce pod rozkazami gen. J.H. Dąbrowskiego, a w latach 1799-1811 w artylerii pruskiej. W 1811 roku przeszedł do służby w armii Księstwa Warszawskiego. W następnym roku uczestniczył w kampanii rosyjskiej; ranny w bitwie pod Borodino stracił nogę i dostał się do niewoli. Po uwolnieniu wstąpił do wojska Królestwa Polskiego. w stopniu majora służył w dyrekcji artylerii, a potem był dyrektorem arsenału warszawskiego. W 1820 roku w stopniu pułkownika został komendantem Szkoły Aplikacyjnej. Był bardzo szanowany i lubiany. Po wybuchu powstania listopadowego początkowo nie wierzył w powodzenie podjętej walki, ostatecznie jednak został dowódcą artylerii garnizonu warszawskiego i wszedł w skład Komisji Rządowej Wojny. W sierpniu 1831 roku mianowany generałem brygady. W czasie oblężenia Warszawy przez wojska I. Paskiewicza dowodził redutą na Woli i tam poległ w walce. Jest dziś traktowany jako jeden z polskich bohaterów narodowych, uosobienie honoru i obowiązku żołnierskiego, wielokrotnie opisywany w dziełach literackich i malarstwie.